NN 74/2021 (1.7.2021.), Rješenje Visokog upravnog suda Republike Hrvatske poslovni broj: UsII-102/21-2 od 27. travnja 2021.

VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

RJEŠENJE

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sutkinja toga suda Biserke Kalauz, predsjednice vijeća, Mire Kovačić i Lidije Vukičević, članica vijeća, te sudskog savjetnika-specijalista Josipa Petkovića, zapisničara, u upravnom sporu tužitelja Hrvatski Telekom d.d., Z., zastupan po odvjetnicima, svakim pojedinačno, iz Odvjetničkog društva B., D. & P., Z., po posebnoj punomoći oznake: P7-788335/2021, protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Z., radi obnove spora okončanog presudom Visokog upravnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj: UsII-286/19-7 od 9. siječnja 2020., u predmetu utvrđivanja infrastrukturnog operatora i utvrđivanje visine naknade za pravo puta, na sjednici vijeća održanoj 27. travnja 2021.

riješio je

I. Prijedlog za obnovu upravnog spora se odbacuje.

II. Ovo rješenje objavit će se u »Narodnim novinama«.

Obrazloženje

1. Tužitelj je podnio prijedlog za obnovu upravnog spora okončanog presudom Visokog upravnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj: UsII-286/19-7 od 9. siječnja 2020. kojom je između ostalog odbijen njegov tužbeni zahtjev za poništenje rješenja tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-03/16-11/264, urbroj: 376-05-3-19-31 od 17. travnja 2019.

2. Tužitelj prijedlog za obnovu spora temelji na odredbi članka 76. stavka 1. točki 2. i stavku 6. Zakona o upravnim sporovima iz razloga jer je presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj: 11 Pž-1112/2019-7 od 1. prosinca 2020. utvrđeno da je otkaz Ugovora o osnivanju prava služnosti na javnim površinama broj: T-45-076/2010 od 1. listopada 2020. neosnovan i bez pravnog učinka. Tužitelj smatra da je time po pitanju nezakonitosti otkaza predmetnog Ugovora o osnivanju prava služnosti odnosno pitanju postojanja drugog prava na temelju kojeg tužitelj Gradu P. plaća naknadu za korištenje općeg dobra ili nekretnine, kao glavnom pitanju, nadležni sud donio pravomoćnu odluku koja je suprotna odluci Visokog upravnog suda (i HAKOM-a), a upravo je takva odluka Visokog upravnog suda o prethodnom pitanju utjecala na donošenje presude. S obzirom na to razvidno je da su tužiteljeva prava i obveze zasnovane Ugovorom o služnosti na snazi pa tužitelj stoga ima pravo na mirno uživanje služnosti temeljem Ugovora, a što uključuje i obvezu plaćati naknadu za služnost točno onako kako je ona određena i zasnovana Ugovorom, a ne na temelju prava puta. Posljedično tome drži da je ovaj Sud pogrešno razriješio prethodno pravno pitanje o kojem je izravno ovisila odluka o pravima i obvezama stranaka s daljnjom posljedicom da je zbog toga pogrešno primijenio odredbu članka 21. Zakona o elektroničkim komunikacijama koju odredbu citira i tumači. Ukazuje i na odredbe članka 27. do 29. Zakona o elektroničkim komunikacijama te smatra da navedene odredbe na način kako ih tumači ne daju nikakvu sumnju te predstavljaju jedini ispravan način da se istovremeno i bez kolizije primijeni članak 27. Zakona o elektroničkim komunikacijama u cijelosti. Ističe da je Zakon o elektroničkim komunikacijama lex specialis u odnosu na prava i dužnosti infrastrukturnog operatora, međutim da isti ne zadire niti ne može zadirati u sve moguće temelje prava korištenja nekretnina drugih te se ispravno ograničava na zahtjev opsega sadržaja prava korištenja-građenje održavanje, razvoj i korištenje elektroničke komunikacijske mreže i elektroničke komunikacijske infrastrukture. Nadalje navodi daje i zakonsko pravo (teret na nekretnini) i to pravo puta, ali samo za slučaj da već postoji uređeno pravo korištenja. To znači da pravo puta može stupiti na mjesto temelja za utvrđenje infrastrukturnog operatora samo ako ne postoji drugo pravo korištenja (ovdje na temelju predmetnog Ugovora). Ističe da paralelno egzistiranje rješenja HAKOM-a za koje je Visoki upravni sud odbio tužbeni zahtjev i pravomoćne presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske jest da trenutno između tužitelja i Grada P. postoje dva međusobno isključiva temelja i obveze za sadržajno ista prava, a prema kojoj je podnositelj u obvezi plaćanja korištenja nekretnina na kojima ima položen svoj EKI po dvije različite pravne osnove, a što sve predstavlja uskratu prava na pristup sudu i pošteno